

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

3

FØROYA FÓLKAHÁSKÚLAFELAG

ÁRBÓK FYRI 1947-48

XI

TÓRSHAVN - MCMXLVIII

Statens pædagogiske Studiesamling
København

FØROYA FÓLKAHÁSKÚLAFELAG

ÁRBÓK FYRI 1947-48

XI

TÓRSHAVN - MCMXLVIII

Frá Føroya Fólkaháskúla.

Aftur er eitt ár liðið, og sum listin yvir næmingar visir hevur verið fullt hús bæði summar og vetrarskeiðið. Og tað er bæði gott og gleðiligt fyri okkum sum starvast við skúlan.

Hetta árið vóru Bergljót av Skarði og Mourits Mohr burturstödd, tey vóru í Danmörk at vinna meiri kunnleika. Men við hjálp frá fólki úr Havn eydnaðist kortini at fullføra skeiðini. Hondarbeið, sum Bergljót hevur havt, hevði Brynhild á Heygum Joensen, og lærugreinirnar hjá Mouritsi hövdu ymsir tímalærarar: lærararnir Jákup Kjeld, Jákup av Skarði og Hjalmar Joensen, Mikkjal Helmsdal, verkfrøðingur, og eina stutta tíð Debes Christiansen, skipari.

Í seinastu árbók er sagt frá, at bønarbræv var sent Tinginum um styrk til at byggja nýggj skúlahús. Men Tingið svaraði aftur, at teir hövdu í umbúna eina heildarættan fyri allar skúlabýggingar, og teir hildu seg ikki kunna lata so stórvegis styrk til einstakan skúla, áðrenn heildarættanin var liðug. — Í staðin fyri játtaði Tingið upptil 15000 krónur til at gera tær mest neyðturviligu umvælingar her á skúlanum, so at hann skal kunna vera nýtiligur í eina stutta tíð enn, til tess Tingið verður ført fyri at lata neyðturviligan stuðul. Fyri nakað av hesum peningi eru so gjørdar umbötingar: Skúlin er málaður uttan og innan, og linoleum er lagt á gólv. Har afturat er nýtt tak keypt til skúlans, og ættanin var at fáa tað lagt á í heyst, men tað verður ikki fyrr enn til várs aftur.

Sum bløðini sögdu frá, hevur Løgtingið á tíkið sær alla studningagávu til skúlans og næmingar, eisini lann partin, sum státturin hevur lalið. Men tann nýggja skipanin kemur ikki í gildi fyrr enn 1. april 1949. — Hetta er rætt og náttúrligt, at skúlin verður hildin bert við føroyskum peningi, og vit vænta, at Løgtingið verður at geva skúlanum góð kor at arbeiða undir.

Næmingarnir seinasta vetur fingu virðismikla bóka-gávu. Gevarar voru: »Felagið Varðin«, »Bókadeild Föroyingafelags« og »Landnám«, og hvör næmingur fekk í tali 18 bókur og bóklingar. Vit veita hesum felögum stóra tókk fyrri hetta óföra tiltak.

Hin 28. februar, tá vetrarskúlin endaði, flutti Niels Pauli Mohr röðu á skúlanum. Han hevur fyrr verið røðari á skúlanum, og altið hevur tað verið lika hugtakandi, sum hann hevur borið fram.

Hann byrjaði við einari kvøðu til Sonnu av Skarði og einari tókk fyrri tað arbeið, hon hevur gjørt fyrri fólk okkara í starvi sínum sum matmódir og lærarinna við Føroya Fólkaháskúla í öll tey mongu ár. Síðani heilsaði hann skúlanum og bar honum kvøðu frá norskum háskúla í Norðlandi, tætt við har sum Niels Pauli nú býr.

So byrjaði hann røðuna; hon var um heimið. — Föroyingar gera sær ikki fyrri skommum á hövunum. Ein dagin hevði hann í Harstad í Norðurnoregi sætt tiggju föroyskar trolarar liggja og taka kol. Tá kendi hann seg stoltan at vera Föroyingur. — Men landið, módirin, hvussu er við henni? Meðan Föroyingar eru ímillum teir frægastu til at rökja sjógvin, so liggur landið í vanrøkt, og tað er at harmast yvir, at Föroyingar ikki rökja landið, heimið, móðrina, — men vanrøkja hana.

».....
lat heimið vera skirvið,
tó einki er sum tað...«

sigur skaldið.

Og røðarin fór við okkum hugtakandi ferð til tey fremstu norsku landsmálsskaldini, sum hava yrkt um heimið og um fadur og móður:

Ívar Aasen kvøður um heimbygdina:

»Tit eg minnest ein gamal gard
med store træ og runnar...«

Um fadur og móður kvøða:

Vinje: »Du gamla mor! du sliter arm,
so sveiten renn som blod,
men enda i dit hjarta varm.
Og du meg gav min sterke arm
og dette ville mod...«

og Per Sivle: »Den fyrste song eg høyra fekk,
var mor sin song ved vogga.

Dei mjuke ord til hjarta gjekk,
dei kunde gråten stogga...«

Anders Hovden kvøður um faðirin:

»Handi hans far min er sliti og hard...«

Og at enda heilsaði hann næmingum við orðunum:
»Næmingar! ljósar liggi leiðirnar fyri tykkum!«

Á ólavsökufundinum í ár (1948) flutti Dánjal Niclasen úr Kunoy, nú lærari í Keypmannahavn, röðu um kvæðini og visindaligu rannsóknirnar, sum verða gjørdar við kvæðini. — Sjálvur hevur hann arbeitt nógv við kvæðunum. — Han helt fram, at hóast visindini eru alheims, uttan landamark, so hevur tað ivaleyst stóran týdning, at Føroyingar sjálvir kanna kvæðini visindaliga. Tað hevur verið hildið fram, at upprunaliga hava kvæðini ikki verið yrkt í Føroyum, men at tey úr øðrum londum eru komin til Føroya, og Føroyingar hava so tikið við teimum og hava umyrkt tey. Men Dánjal er í rannsóknum sínum komin til tað úrslit, at ein partur (kanska ein stórir partur) av kvæðunum hevur upprunaliga verið yrktur í Føroyum.

Ivaleyst heldur Dánjal fram, at kvæðarannsóknum sínum, og vit ynskja honum eydnu til starvið.

Jóhannes av Skarði.

Næmingar Føroya Fólkaháskúla 1947-48.

Summarið 1947.

1. Gunnleyg Gregersen, Syðrugötu	född	1931
2. Margit Hentze, Sandi	»	1929
3. Paula Hentze-Rasmussen, Sandi	»	1929
4. Jóhanna (Hanna) Jacobsen, Glyvrum	»	1930
5. Karen Holm Jacobsen, Mykjunesi	»	1930
6. Súsanna Maria (Sannumia) Jacobsen, Kunoy	»	1928
7. Fridrikka Joensen, Húsavík	»	1927
8. Marjun Joensen, Bö	»	1931
9. Rannvá Johannesen, Skálavík	»	1928
10. Apolonia Kastalag, Klakksvík	»	1929
11. Ruth Kruse, Eiði	»	1927
12. Aslaug Magnussen, Leynum	»	1930
13. Lillian Meyer, Tvøroyri	»	1929
14. Sigga Nónskarð, Elduvík	»	1929
15. Kirsten Viderøe Petersen, Sandi	»	1932
16. Kathrina Poulsen, Strondum	»	1924
17. Sigga Poulsen, Oyrarbakka	»	1930
18. Fanny Sólheim, Glyvrum	»	1930
19. Jona Lind Sørensen, Viðareiði	»	1928
20. Jastrid Tausen, Hovi	»	1928
21. Judith Tausen, Hovi	»	1927
22. Sára Thomsen, Heiðunum	»	1926
23. Marita Hentze Viderø, Sandi	»	1927

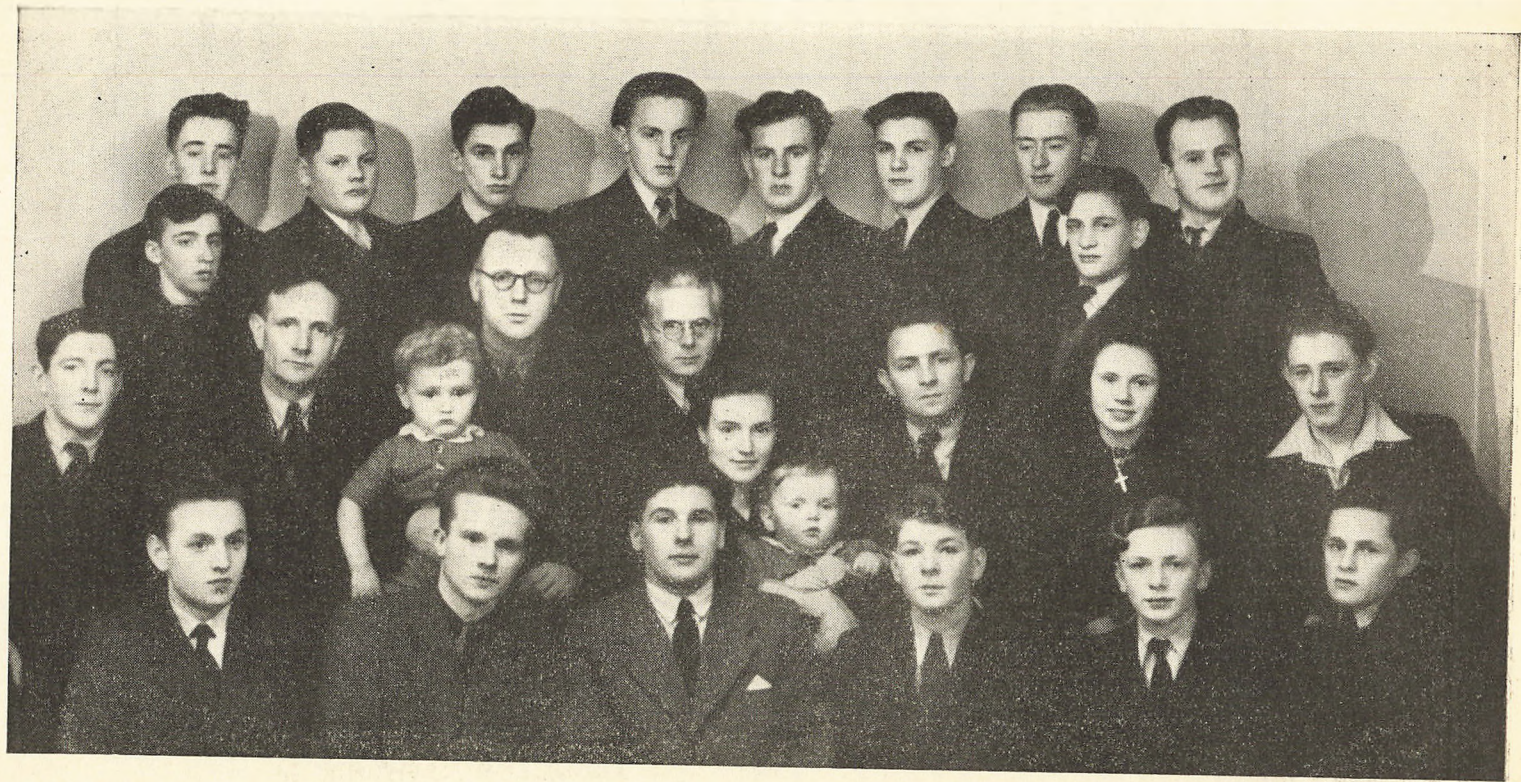

Veturin 1947-48.

1. Dánjal Haraldsen, Vestmanna	föddur	1932
2. Per Húsgarð, Syðrugötu	»	1929
3. Jógvan Höjgaard, Húsum	»	1928
4. Jóannes Jacobsen, Hvalvík	»	1925
5. Joen Jacob Jacobsen, Glyvrum	»	1930
6. Peter Jacobsen, Hvalba	»	1925
7. Svenn Jacobsen, Hvalvík	»	1926
8. Andrass Jensen, Tórshavn	»	1933
9. Ingeman Johansen, Seyrvági	»	1931
10. Odmar Klein-Olsen, Strøndum	»	1932
11. Martin Kristiansen, Eiði	»	1927
12. Andrias Lamhauge, Glyvrum	»	1932
13. Lütje Lützen, Norðradali	»	1933
14. Dánjal Madsen, Sandi	»	1931
15. Hjalti Næs, Hvalba	»	1932
16. Hans Pauli Olsen, Fuglafirði	»	1930
17. Thormod Olsen, Sandi	»	1927
18. Petur Jákup Sivertsen, Gjógv	»	1930
19. Hemming Fosberg Syderbø, Kunoy	»	1927
20. Hanus Thomsen, Syðrugötu	»	1929

Útferð til Nólsoyar.

Norðurlenskt mentunarstarv.

Ungfólk á svenskar, finskar og norskar fólkaháskúlar.

Í fyrraárið gjörði felagið »Norden« í Sviaríki tað bragd at fáa svenska ríkisdagin at jætta pening til at bjóða 100 ungfólkum úr hinum Norðurlondum ókeypis á svenskar fólkaháskúlar veturin 1946—47. Ein treytin fyri at koma upp í part var at hava verið á fólkaháskúla fyrr. Felögini »Norden« í Danmörk, Noregi og Finnlandi, og Norræna-felagið í Íslandi skuldu so í sambandi við fólkaháskú-lunum í londunum velja út tey, sum skuldu sleppa avstað. Nú er tíverri eingin feroysk deild av hesum felagsskapi, og tað er stórur saknur, tí vit koma harvið at standa uttan fyri tað ofta týðningarmikla samstarv, sum við hesum felagsskapi fer fram imillum hini Norður-londini. Viðvikjandi hesari háskúlavitjan eydnaðist tó gjögnum felagið »Norden« í Danmörk at fáa ein Fөр-oying avstað: Svanhild Winther av Sandi.

Í fjór beyð á sama hátt Finnland ungfólki úr hinum Norðurlondum (o. u. tiggju í tali) á finskar fólkaháskúlar. Men eingin fór úr Fөрoyum.

Og í ár hevur Sviaríki boðið 100, Noreg o. u. 10 og Finland o. u. 10 ungfólkum til sín á háskúlar ókeypis. Og úr Fөрoyum eru farnir tveir dreingir: Havstein Ellingsgaard av Eiði til Sviaríkis á Gripsholm Fólka-háskúla við Stockholm og Sverri Petersen úr Vestmanna til Noregs á Sund Fólkaháskúla á Trondheims leiðini.

Felögini »Norden« gera her go't starv til at fáa Norð-urlandafólkini betur at kenna hvørt annað og harvið samstundis at skilja og virða hvørt annað. Vónandi fer hetta starv at eydnast teimum eisini í komandi árum.

Norðurlenski fólkaháskúlin í Kungälv.

Í fjór varð stovnaður felags-norðurlenskur fólkaháskúli í Kungälv við Göteborg. Harvið er hugsjón gamla Grundtvigs um norðurlenskan háskúla vordin verunleiki, um ikki nettupp á tann hátt, sum hann hevði hugsað sær. Hann hevði í huga eitt norðurlenskt uni-versitet við sæli í Göteborg. — Hesin skúlin er fingin í

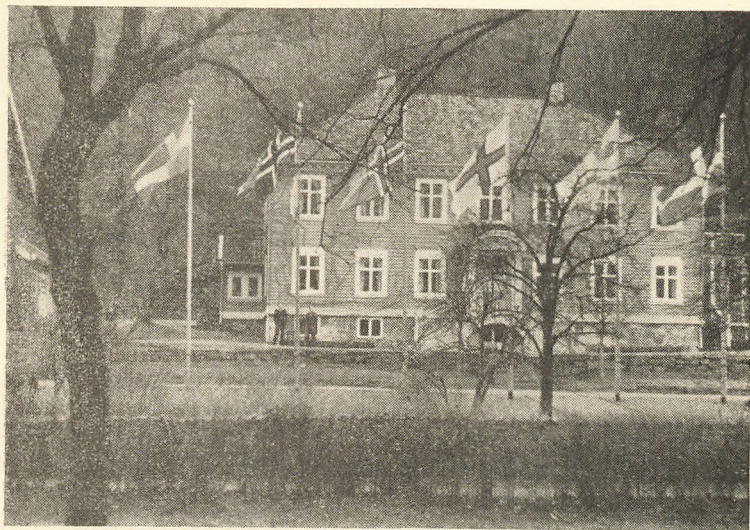
lag av nökrum av teimum fremstu háskúlamonnum í Norðurlöndum. Millum teirra er C. P. O. Christiansen, fyrirstöðumaður á Grundtvigs Háskúla í Hilleröd. C. P. O. Christiansen er skaparinn af og sálin í teirri sokallaðu »nynorrönu rörluni« (nynordisk bevægelse), hvörs endamáll er samkensla og samstarv millum norðurlandsku fólkinu, bygt hará, at tjóðirnar hvör sær fjálga um tjóðar-eyðkenni síni, tí tá fyrst fæst í lag tað rætla samarbeið millum teirra sum friar tjóðir. Á hesari grund stendur felagsnorröni fólkaháskúlin í Kungälv.

Lærararnir eru úr Sviaríki, Danmörk og Noregi, men ætlanin er at hava lærarar ella ferðandi fyrilesarar eisini úr hinum Norðurlöndum í so stóran mun, sum tað er gjörligt. Fyrirstöðumaður skúlans er Svii, og eitur Sture Altvall.

Nú hevur skúlin starvast sin fyrsta vetur, og tíðindi haðani geva góða vón um framtíðina. Næmingar — gentur og dreingir saman — vóru úr öllum Norðurlöndum. Úr Föroyum var ein: Marita Pállsdóttir úr Syðrugötu. Og nú í vetur er eisini ein næmingur úr Föroyum á skúlanum: Gunnleyg Gregersen úr Syðrugötu.

Vit ynskja felags-norðurlandska fólkaháskúlanum í Kungälv góða eydnu við starvi sínum.

Jóhannes av Skarði.

Hin norðurlandski fólkaháskúlin tá hann varð vígdur.

Eitt stutt útlit

ývir mentanarlív og siðmenning okkara
á søguligari grund.

Við andaligt lív verður aloftast í dagligari talu meint bert tað, sum hevur við gudstrúgv at gera: Prædika, lestur í lestrarbókum og bíbliu, bønarhald, gudiligar samkomur, sálmasongur og kirkjuligar atferðir.

Hetta er altsamalt beint, um vit strúka hitt lítla orðið »bert«, tí annars verður sett ovtrongt mark fyri hugmyndina »andaligt lív«. Í føroysku orðabókini er sett: »Mentanarlív = Aandslív«, og hetta er eitt rámandi orð fyri tí, vit eiga at fata við andaligt lív í víðari merking.

Tað er rætt, at alt andaligt lív hjá mannaættini, so langt aftur í tíman, søga og søgn røkka, byrjar í samlag við átrúnad, (religiún). Hetta botnar í tí hulda, í tí »mystiska«, »mytan« er elsta søguskapilsí, sum menniskjan eigur.

Aandslív, (lív andans), er ein veruleiki líka so sannur sum kroppsligt lív, (lív kroppsins), og tað ger vart við seg á mongum umráðum í dagligum lívi.

Gamalt er, og samsvarandi halgum ritningum, at ein menniskja er samansett av kroppi, sál og anda. Hvat ein kroppur er, hava øll eina gjølla fatan av; men tá vit fara at greina millum anda og sál, standa vit løst, skorføst, um vit vilja verða sonn í hugsan og ikki fløkja okkum inn í tóman heilaspuna.

Um hitt kroppsliga lív vita vit, at tað má fáa kroppsliga føði og røkt, um tað skal trívast. Føðin má heldur ikki vera ov einstátt, annars mistrivnast kroppurin. Hitt andaliga lívið kenna vit veruliga bert í innarligum samlívi við kroppin. Uttanfyrri kroppin er allur andi og andaligt lív nakað óverunligt, nakað sum bert er til fyri huganum, fyri ímyndanini, og fyri trúarlívinum. Og tó hava øll hugsandi fólk tryggjar og álitandi royndir fyri,

at andslív, sum bundið er til kroppin og hvørvur fyri okkara kroppsligu sjón og fatan í deyðanum, má fáa føði, andaliga føði, um tað skal trívast, vaksa og verða sterkt. Ikki má hin andaliga føðin heldur enn hin kroppsliga verða ov einstáttað, annars kryplast andin og verður ikki førur fyri at hevja seg upp um hinar lægstu hæddir tilveranarinnar.

Alla ta tíð, menniskjan hevur átt tungumál, hevur hon rökt andaliga lív sítt.

Hetta undurfulla, at maður*) við tungumáli sínum, orðinum, er førur fyri at skifta út hugsan og loyndarmál við annan mann, er størri enn vit kunnu fata í síni djúpastu grund. Vit taka tað sum eina sjálfvlgju; men tað er í royndum eitt undurverk, og er sprottið úr teirri ómótstáðiligu trongd til at eiga andaligt lív, sum er menniskjuni ískapað. Upp úr tí óransakanliga dýpi, har kroppur og andi samvirka, kyknar orðið upp á mannsins tungu, ikki sum eitt skot, men so líðandi gjøgnum mangar trilvandi royndir. Orðið, tungumálið, verður so tað ambod, sum vit røkja okkara andaliga lív við, og tað verður føði andans. Ein annar spurningur verður so, hvussu vit nýta hetta glæsiliga tól, okkum er givið.

»Maður er manns gaman!« søgdu teir gomlu og mundu harvið meina, at alt var sum einki, tá maður ikki kundi tala við mann. Gaman var allar dagar at skifta orð og hugsan sínámillum. Tá kundu báðir partar nøra um sína vitan, annar fekk hugnað av tí, hin vitsti og hevði roynt.

Tráanin eftir vitan er eisini mannum íborin, hon er sterk og drivur verkið; men vitan er eitt tvíeggjað svørð, sum vegur á báðar hendur! Vit kenna øll søguna um tvey aldintróini: Træ lívsins og træ vitskapparins. Menniskjan hevði træ lívsins at gleða seg við, men hon hevði slíka trá eftir træ vitskapparins, at ikki kundi guðsbodið halda henni aftur. Maðurin vitsti, at hetta træ var uppá hitt ónda og hitt góða; men hann astraði seg ikki, hann át av træ vitskapparins, og hann etur framvegis av tí!

Tað er ikki mannum nógmikið bert at líva, hann vil eisini víta og rannsaka, hann vil eiga mentanarlív og nøra tað við mongum sløgum av andaligari føði, tí etur hann framvegis av træ vitskapparins. Verður hann so lukkuligari av tí? — Ivaleyst ikki! Var tað tá ikki betri, at hann bert át og livdi av træ lívsins? — Hesin

*) maður verður her nýtt í hini fornu merking, har tað merkir maður og kvinna t. e. menniskja.

spurningur kann ekki fáa svar frá mannatungu, tí maðurin sjálfur er ekki færur til tess. Hann var so skaptur, at hann valdi træ vitskaparins, og tí brýtst og berst hitt ónda og hitt góða í honum framvegis. Stundum er hitt ónda og stundum er hitt góða við yvirlutan. Frá fornari tíð hava menn roynt at greina ímillum ónt og gott, men illa gongst at fáa almennan sáttmála um, hvat eigur at eita gott, og hvat ónt. Ymissar tíðir hava haft ymissar áskoðanir á hesi mál, og á ymsum stöðum eru um somu tíð ymissar áskoðanir ráðandi.

Í fornöld var tað ikki hildið fyri ónda gerð at hevna seg inn á figgindan. Tað var tvørturímóti heilag skylda at taka blóðhevnd. Í kristnum londum er tað lógarbrot, at maður giftist við fleiri enn einari konu ísenn. Í mohammedanskum londum er tað ikki bert loyviligt at giftast við fleiri konum ísenn, men tað er heidurlig samfelagsskylda fyri múgvandi menn at hava fleiri ektakonur. Tó hava til allar tíðir vissar gerðir sum t. d. stuldur og orðasvik verið hildnar óndar hjá øllum tjóðum.

Lóggávan gjøgnum tíðirnar í ymsum londum hevur hóp av dómum um, hvussu áskoðanin á gott og ónt hevur verið broytt; men bardagin millum teirra stendur framvegis innan í hvørjum einum einstaklingi fyri seg, og hann er sum ein eldur, ið heldur ylin viðlíka í hinum andaliga lívi mannanna.

Mannasøgan um allan heim bendir okkum á, at mentanarlívið (oftast við fremmandum orði kallað kultur-lívið) fyrst er kyknað upp á teim stöðum, har lagaligt var at liva, í nánd har heimsins størstu áir renna í havið, t. d. Níláin í Egyptalandi, Euphrat og Tigris í Mesopotamíu, Indus, Ganges og Bramaputra í Indialandi, Yang-tse-Kiang og Hoang-Ho í Kína. Í hesum londum var eitt reiduliga høgt mentanarlív longu um 6000 ár f. Kr. og frá hesum londum er alt hægri mentanarlív komið út um heimin.

Um hvussu langa tíð tað hevur tikið fyri mentanarlívið at ferðast út um heimin, fáa vit eina hugstökkjandi fatan av, tá vit kanna eftir nær okkara lond, Nordurlondini, fingur tað vit tora at nevna eitt hægri mentanarlív. Ikki tora vit at forka tað longur aftur enn til ímillum ár 700 og ár 1000 e. Kr. — 7000 ár frá Egyptalandi til Íslands, tað er sanniliga ikki nøkur snarferð. Ikki gongur tó hesin mentanarstreymur við javnari ferð ella beinvegis fram. Stundum kann verða stillastandur í fleiri hundrað ár, stundum koma stór lop á í stutta tíð,

stundum gongur hann í krókum og aftur og fram. Heims-
søgan, t. e. söga mannaættarinnar viðger í hævudsparti-
num tær hendingar, sum vísa hvussu mentanarlívið og
síðmenningin hava ferðast við monnunum yvir londini
og høvini. Vit skulu einki endurnýggja av hesum, men
bert vísa á nøkur fá megnarorð, sum norðmaðurin
Alexander Bugge setur fram í bók síni »Vikingerne«
I. bls. 247:

»Al Kultur opstaar paa denne Maade, derved at det
hjemlige paavirkes af det fremmede. Stænger et Folk sig
ude fra Samkvem med den øvrige Verden, da vokser
ikke Kulturen, men visner og dør ligesom en Plante, der
mangler Sol og Væde. For at Kulturen kan vokse og bære
skønne Blomster og kvægende Frugter maa den faa Lys
og Sol og livbringende Regn fra mange Lande, men den
maa ogsaa ha sine Rødder i dyb Jord, i Folket, i Tids-
aanden, i Fortiden og i Historien. Den Kultur er
lidet værd, som bare er fremmed Laan og
Flitterstads. Men den Kultur har ingen Udvik-
lingsevne, som bare suger sin Kraft fra Hjem-
mets Jord og stænger sig ude fra alt fremmed«.

Hesi orð skrivur Bugge aftaná at hann so myndaríkt
hefur slutt fram hvussu víkingatíðin, hesi stórmerkiligu
300 ár frá o. u. 700 til 1000 e. Kr. í Norðurlondum, gagn-
broytti alla síðmenning og alt mentanarlív meira enn
nøkur túsund ár frammanundan.

Fólkini í Danmörk, Noregi og Sviaríki høvdu innanfyri
trongt mark eitt vist mentanarlív frammanundan víkinga-
tíðini. Tey høvdu lært skrivngarlagið. Bókstavirnir vóru
rúnir (hinar eldru rúnir við 24 stavum, ið kunnu ávísast
at vera ein ummyndan av teimum stóru latínsku bók-
støvunum). Germanar, Herular, Kimbrar og Teutonar
vóru í 2. øld e. Kr. farnir á ferð suður eftir og høvdu
barst móti Rómverjum. Við summum av teim mundi
rúnarkynstrið og ein farri av kristnari síðmenning vera
komin norðureftir. Hetta broytti ongar síðir hjá okkara
heidnu fornfedrum, men mong rúnarminnismerkir í Norð-
urlondum sýna, at ein ávirkan sunnaneftir hevði rinið
eitt sindur við. So var stillastandur í 600 ár, hóast menn
úr Danmörk og Noregi í hesi tíð sigldu vestur í hav við
teirra góðu skipum og funnu bæði Hetland, Orknoyar og
Føroyar, Ísland og onnur Vesturlond; men so kom víkinga-
tíðin, og tá hon endaði, var stórlop komið á alt mentanar-
lív og allar fornar síðir í Norðurlondum og tað við lít.

Hjá fornfedrum okkara var sum hjá øðrum tjóðum, at
tey fyrstu tekin til nakað hægri andaligt lív vístu seg í

samslag við guðsdýrkanini, og her sum har var hin eldsti máttin tann, at menn minnst teir gævu ið deyðir eru. — Deyðin var frá upphavi líggjandi mannanna. Virðingin fyri lívinum var so mikil, at tey ið eftir livdu, ikki vóru ment at hugsa sær hin deyða hörvnan með alla, (vit eru tað ikki ment enn). Av hesum eru sprotnir teir mongu og merkjuligu jarðsetingarsíðir, m. a. heyggssetingin saman við vápnum, skipum, hestum, mati og ambodum, stundum við fólki eisini. Hetta vóru alt atgerðir, ið vísa skuldu, at hin deyði tó livdi á ein hátt framvegis.

Offurgerð fylgdi eisini heyggssetingini, tey, ið eftir livdu, vildu illa sleppa sambandinum við hin deyða og ofraðu, blótaðu, tí til hansara. Í landnámabók, har sagt er frá Tórolyvi Smjör, sum var í ferðini við Hrafna Flóka til Íslands sigst, at tá »blótudu Færeyingar Grím«. Tað er at siga, at tá ofraðu teir til Gríms Kambans, sum tá var deyður! Um hetta mundið hevur so forn-fedradýrkanin ikki verið avlögð í Föroyum.

Mangt sum skrivað er um átrúnað hjá teim fornu miðar ímóti, at summir av teim gudum, teir trúðu á og blótaðu til t. d. Óðin, Tórir, Balður og adrir, einuferð í fjarari forntíð hava verið livandi hövdingar, sum menn gjögnum öldir hövdu blótað, til tess teir umsíðir gjördist veruligir gudar, ið fylgdu monnum á ferðum teirra í friði og stríð til lands og til vatns.

Sögan um hesar gudar, og lærdómurin um, hvussu teir best áttu at verða dýrkaðir, var umsíður fólkinum til andaligt lív. Harum bera eldstu skrift í Nordurlondum skililig prógv. Av hesum mentanarlívi spruttu kvæði, sum eru høgur skaldskapur, ið er prentaður á skinn í Íslandi um 13. öld. Tá mundi hann tó hava liva á mannatungu í nøkur hundrad ár; hvar hann er upprunnin allur, eru teir lærdu ikki samdir um enn, men í Nordurlondum man tað vera. Allur hin mentaði heimur er Íslendingum takksamur fyri, at teir hava varðveitt hendan dýrmetta lut.

Her í Föroyum kom fólkið at liva eitt innibyrgrt lív aftan á víkingatíðina. Frá 1074 var samferðslan við útheimin lítil her; men tó hevði fólkið sítt andaliga lív. Nakar vøkstur var ikki í tí, men tað var har. Ein drúgvur láttur í hesum andaliga lívi vóru minnini um, hvat í forðum var, og úr teim spruttu kvæðini frá 14. öld og upp eftir. Sögurnar vóru sagdar tær longu kvöldseturnar þann eftir mann í mong hundrad ár, stundum vórðu tær til kvæðir á tungum teirra, ið skaldagávir hövdu,

og livdu so framvegis. Dansurin, sum tá var ein veruliga siðmennandi lutur, eitt hugfangandi mentanarlív, har hitt söguliga kvæðið var hövuds málið og stevið bert ein undirleikur, har málið og skaldskapin livandi gjögnum öldir, til hann umsíðir varð settur á blað.

Hvönn lut kristnilívið hevur átt í fólksins siðmenning hesar myrku öldir, vita vit so lítið um. Okkum er so lítilsvert varðveitt av kristiligum skaldskapi frá miðöld; men at kristin siðalæra hevur rinið eins væl á okkara fólki sum á grannafólkunum er ivaleyst. Bisparnir mundu eisini halda stranga kirkjutukt, tað eru dømir til. Miklar vóru so við og við tær ognir, kirkjan legði undir seg. Fólkið mundi ló mest hava sína sterku einfaldu trúgv og guðsdýrkan fyri seg sjálvt, um hon júst ikki altíð var eftir teim skrivaðu reglum; men tað sum hjargaði málinum undan glatan vóru hini trý: Kvöldsetan, dansurin og kvæðini. Tíðin í Föroyum frá 13. öld til miðjan 19. öld — 600 long og dimm ár — er eitt dømi um, hvussu leingi eitt fornt mentanarlív kann ana utan at fáa nakra tilförslu utanfrá. Illa var málið farið, tá bandið løsnadi, men tí stóð tó til bót.

Ikki var fólkið sær sjálvum meðvitandi, at tað hevði varðveitt ein so dýran lut sum móðurmálið í kvæðum og sögum í 600 ár, men tað hevði tó verið trúfast ímóti tí, tað hevði fingið í arv, vitandi ella óvitandi ger minni. Vit vóru fyri tí eydnu at eiga menn, sum kundu taka um endan áður enn ovseint var og hjarga tí, ið hjargast kundi, áður enn fólkið kom undir so sterka ávirkan av tí útlenda og fremmenda, at úrslitið varð til: »bare fremmed Laan og Flitterstads«. Nú er tað tíbetur so, at alt andaligt lív her á landi, sum nakar dugur er í, tekur föroyskan dóm. Tað er at siga, hevur: »sine Rødder i dyb Jord, i Folket, i Tidsaanden og i Historien«. Og so má vera bæði við tí kristiliga, tí tjóðskapliga og tí skaldsliga lívi, um Föroyingar skulu hjarga sær sum tjóð millum tjóða í framtíðini.

— sárt elskaða móðurmál, tú! —

Janus Djurhuus hefur í sínum skrivingarháttli sítt egið lag, so at vit kenna hann aftur í hvörji einastu av yrkingum hansara.

Eitt gongur aftur í öllum Janusar skaldskapi, tað er ástin til Föroyar og Hellas. Eitt annað er ivin, í Kvæði til Apollon sigur hann við gudin — tú... stroyddi mær íva í sál, hin virðistýnandi tvidrátt — —, og tvidráttin í Janusar lyndi finna vit víða hvar í hansara skaldskapi.

Í okkara bókmentum fara kvæði og yrkingar hansara at standa uppi í tí besta vit hava, hansara skaldaverk er ein dýrur arvir.

Tað æltarliðið, ið Janus hoyrir saman við, er alt ávirkað av tjóðskaparrörluni, eisini Janusar skaldskapur hefur fest rót í henni. Hvussu hugtíkin ið hann hefur verið av tjóðskaparrörluni sæst skilliga í kvøðu hansara til Jóannes bónda, eitt nú triðja örindi:

Og hjartað mitt bitnar, sum spreinging stendst á,
eg livdi ei stoltari stund,
tí horvin var kloddaklödd kerling, og tá
úr moldum spratt sigrandi sprund,
ein norðlanda drottning í skinandi skrúð,
sárt elskaða móðurmál, tú! —

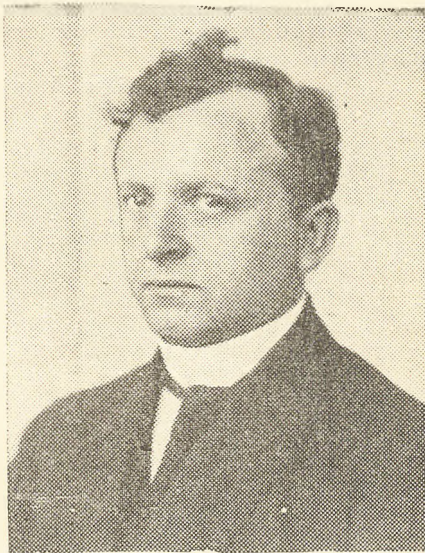
Við sínum yrkingum hefur Janus sýnt okkum föroyamálsins skinandi skrúð. Sum hann varð eggjaður av teimum ið fyrst böru tjóðskaparrörluna fram, so hefur hann eggjað og eggjar hann enn öll ið lesa hann.

Stundum hefur hann yrkt revsingarkvæði til landsmenn sínar, um slatur, um fávitsku og um hvussu langt niður ið fólkíð er sokkið; har hefur hansara óróliga lyndi og skarpa vit leiðst við hetta fólkíð, ið ikki kemur fram í dagsins ljós og avrikar dagsins verk, men bert heldur seg til tað lægsta, tað drepanði og kövandi sleygið, ið nöríst í fávitskuni.

Tað er eyðsæð at vit í Janusar yrkingum mangan kennast við hansara samlið, men kanska er hetta minni parturin, stórri parturin eru hansara reinu, lýrisku yrkingar, har hann listaliga gevur okkum myndir úr náttúruni í sínum stórkæli, úr søguni, úr egnum upplivaðum hendingum, og tey mongu hugtakandi minningarkvæði um viðgítar landsmenn, ástarkvæði o. a.

— Hendinga gávur gjörðu Janus til formsins meistara, og um hann velur sær tað forna sniðið við stavrimielia hellensk hexa- og pentametur, ella ein nútímans form, so er hann meistari í øllum, tað prógva hansara fullfigjaðu yrkingar.

Sum ein hellenari elskaði hann tað reina og klára, tað ber hansara skaldskapur boð um. Ti kristallklár og föst í forminum standa hansara kvæði og yrkingar.

Janus hevur í sínum skaldskapi ferðast víða og givið yrkingum hjá navnfromum norðurlanda skaldum föroyskan búnað, hann hevur umsett yrkingar bæði úr fronskum, týskum, enskum o. ö. málum. Úr fornum hellenskum bókmentum hevur Janus týtt Platon bæði: Verjuröðu Sokratessar - Faidon og Symposium Gorgias, tað eru prosaverk. Í bundnum máli eru Homeros: Illias kvæðið og Ódyseus kvæðið. Hesi fornu kvæði, ið vóru grundin undir tí skúla, ið í Hellas ól upp teir mentamenn, ið til henda dag hava verið fyrmyndir allrar mentanar í Vesturlondunum, tey hevur Janus havt tokka til, og hevur umsett tey til föroyskt mál. Tey homerisku kvæði gevur hann Föroyum:

Komi eg nú á tin fund, o móðir, á hallandi degi,
umsett eg havi hans kvæði, á litt, hitt ásættaða málið -
um tú mær lönir við tinum brosi, ei spiltist min dagur.

Janus hevði stórt flog, hann var hugtikin av tjóðskaparrörsluni og Jóanesi bónda — sárt elskaða móðurmál, tú! — og av Apollon, gudinum fyri skaldskapi, streingjaleiki og allari list. — Tú gróddi lund við hábornu sjón og marmor í Hellas.

Soleiðis eru Föroyar og Hellas samantvinnar í Janusar anda, tí — tað vakra, tað góða og tað sanna finnst víða. Og hann hevur funnið tað aftur bæði hjá norðurlanda og vesturlanda skaldum og eisini borið tað heim á föroyskum máli.

Sigrið av Skarði Joensen.

Tá hin felagsnorðurlendski fólkaháskúlin í Kungälv varð vígdur.

Skúlin varð vígdur seinasta sunnudag, 30. november. Tað var ein stórir dagur og nógv stríð frammanundan. Öll seks tey norðurlendsku flöggini skuldu vera innborin, men einki föroyskt flagg var; jú, tey hövdu eitt, men tað var so stórt, og tað skuldi vera á stongini framman fyri skúlan. Og tað var eg so kedd av, tí so skuldi eg vera saman við danskarunum. So var frú Altvall við ein dagin, vit övadu. Nei, segði hon, tað vantar nakað; tá ið vit ikki hava tað föroyska flaggið, so vantar prikkurin yvir ið, so vit máttu gera alt fyri at fáa eitt flagg, um ikki annað so máttu vit seyma eitt. Men tá var so stult tíð eftir; so kom eg at hugsa um, at eg kanska kundi læna eitt frá Ungmannafelagnum í Keypmannahavn, men hvat — tað kundi ikki sendast; men ein lærari skuldi koma frá Frederiksborg Háskúla, hann kundi kanska taka tað við sær. So varð ringt til C. P. O. Christiansen, og hann hevði so stríðst í 4 tímar eftir at fáa fatur á einum av teimum elstu föroysku merkjunum, tað hjá tí Kristiliga Ungmannafelagnum.

Títt kunnu ætla at eg var gladd, tá ið lærarin kom við tí leygardagin. Sunnumorgunim kl. 9 skuldu öll mótast á skúlanum, og öll seks flöggini skuldu heilsast (eg skuldi sjálvandi heilsa okkara), meðan »Høje Nord« varð sungin; — ein hugnalig stund. So var farið inn at eta morgunmat. Kl. 2¹/₂ skuldu vit motta fram til vígsluna. Fyrst kom alt fólk ið inn. Öll tey, sum hövdu staðið fremst í arbeiðinum fyri at fáa skúlan í lag, sótu á teim fremstu beinkjunum. So byrjaði innmarsjurin. Sanglærarin spældi klavér. Ein dansk genta bar teirra merki, og öll tey dansku — átta í tali — gingu aftaná; hon fór upp á senuna, meðan hini tóku stöðu beint niðri undir. So varð »Der er et yndigt Land« sungin. Tá tað var liðugt,

varð aftur ein marsjur spældur, og so kom eg einsamöll við okkara merki; tað var tann vakrasta stongin av öllum. Eg fór upp á senuna og tók stöðu við síðuna av tí donsku gentuni, og fyrsta örindi av »Eg oyggjar veit« varð sungið. So kom Finnlands merki; tey vóru sjeý úr Finnlandi. Aftan á fyrsta örindi av »Vårt land« kom Ísland. Tað var eisini bara ein genta. So varð »Ó, guð vors lands« sungin, og so kom Noreg; tey vóru trý, og aftan á »Ja vi elsker« kom at enda tað svenska merkið, og tann svenski tjóðsongurin varð sungin. Tað var ein hugnalig löta. Öll tey gomlu, sum sótu har, og sum hava havt ynski um at fáa ein norðurlendskan háskúla, sótu við tárur í eygunum. So byrjadu röðurnar. Tann fyrsti röðarin takkaði öllum, sum hövdu styðjad tey og hjálpt teim at fáa hendan skúla í lag. So kom fyrstöðumaður skúlans, Sture Altvall, og han talaði um, hvussu alt hevdi gingið, og takkaði öllum, sum hövdu styðjad hann.

Nú vórðu flaggberarnir avløystir, og eitt sangkór av næmingum kom fram at syngja ein sang som byrjar: »Fremad, fremad«. Eina lötu sang ein finsk genta solo; tað var so einastandandi vakurt, hon syngur so væl; tað var næstan tann mest hugtakandi lötan av degnum. Tá tey vóru liðug at syngja, byrjadi C. P. O. Christiansen at röða. Ja, tað var ein góð röða; hann er ein av teimum fremstu, sum hevur arbeitt fyri hesum skúla. So varð sungið, og vit fóru aftur til okkara merki. Nú tosadi ein Finni, so ein Norðmaður og at enda ein Svenskari, alt góðar röður, sum ein aldri gloymir. So varð »Høje Nord« sungin, og meðan útmarsjurin varð spældur, gingu vit við flöggnum fremst, tað svenska á odda.

Nú var skúlin vígdur, og tá tað var yvirstaðið, komu öll 200 menniskju inn at drekka kaffi. Vit genturnar stákaðust fyri gestunum; tá gekk klókkan til seks. Kl. 7 skuldi vera gudstænasta av einum norskum presti, — og síðan fóru vit aftur í skúlan og fingur smurt breyð til náttverðar. Tá vóru ikki so nógv fólk eftir, men nøkur góð fólk, har imillum ein gomul kona frá Vallekilde Háskúla, fru Sigrid Trier Hansen; hon er 83 ár og er av gamlari háskúlaætt. Hon helt eina góða röðu. Eg kom at sita við síðuna av C. P. O. Christiansen, hann er ein so fittur maður; hann hevur stóran áhuga fyri Föroyum. So kom ein norsk kona og spurdi meg, umi tað var eg, sum var úr Föroyum. Tað var frú professor Paasche; hon er svensk, men býr í Noregi. Hon sigur at hon vil vera í Noregi saman við börnunum, so at tey kunnu læra at kenna pápans föðiland; pápin er deyður. Hon hevdi

seinasta summar verið í Föroyum og Íslandi, hon var við »Lyrur« nettup um ólavsökuna. Hon hevði verið uppi hjá Thorsteini Petersen í veitslu, og har hövdu tey dansað föroyskan dans, og tað hevði verið so stuttligt. So hevði hon verið í Sjónleikarhúsinum og í Kirkjubø, — hon var so hugtikin av öllum. Hon segði í einari röðu, sum hon helt her á skúlanum, at har kendi hon seg heima. Tað var sum kundi hon síggja langt niður í jörðina, og við hvørja gamla grund, hon sá, hugsaði hon: her hava forfedrar mínir búð. — Hon segði, at tað var fyrsta ferðin, men skuldi ikki vera tann síðsta. Hon kundi ikki siga hvussu glað hon var, tá ið hon sá, at tað föroyska merkið var við í salinum. Hon kemur aftur at halda fyrilestur um mann sín.

Kungälv býurin er so stórur sum Tórshavn; tað var her at hin stóra orrustan í Kongahellu var, so hetta er ein søguligur býur.

Skúlastovan er ógvuliga hugnalig. Har eru vanligir stovustólar og bord, og um sunnudagar verða teir fluttir til at standa sum í einari dagligstovu. Lærararnir eru: Rektor Altvall, ungur maður, og kona hansara er matmóðir; tey eru ógvuliga fitt og vilja gera alt so hugnaligt og heimligt fyri okkum. So er tað Carl Guldagger Hansen, hann er danskari, og kona hansara frú Karen Guldagger Hansen. Tann norski lærarin eitur Olav Akerli.

Vit eru 33 næmingar. Tað eru bert 8 gentur, sum búa her á skúlanum; hinar búa allar í einum húsum her tætt við, og dreingirnir búa ymsastaðni í býnum.

Marita Pállsdóttir.

Roknskapur Føroya Fólkaháskúlafelags

fyrí árið frá 1. apríl 1947 til 31. mars 1948.

Inngjöld:

Í varðveitslu 1. apríl 1947:

Byggjugrunnurin	2.364,07	
Ogn felagsins	3.603,90	
		<u>5.967,97</u>
Limagjald (680 limir)		3.362,15
Gávur		50,00
Rentur í Føroya Banka		132,46
		<u>9.512,58</u>
Samanlögð inngjöld		<u>9.512,58</u>

Útgjöld:

Studningur til 2 næmingar		300,00
Prenting	747,50	
Postgjald og pappír	60,31	
Lýsingar	15,20	
		<u>823,01</u>
Í varðveitslu 31. mars 1948:		
Kassapeningur		381,13
Í Føroya banka:		
Byggjugrunnurin	4.202,08	
Ogn felagsins	3.806,36	
		<u>8.008,44</u>
Samanlögð útgjöld		<u>9.512,58</u>

Tórshavn, 20. juli 1948.

T. Axalson Dalsgaard.

Roknskapurin er kannaður av stjórnini og er funnin at vera rættur.

Tórshavn, 15. oktober 1948.

II. J. Jacobsen, frm. Cl. Dalsgaard Jacob av Skarði

Limalisti 1948-49.

(Teir felagar, ið hava * frammanfyri, eru álitismenn felagsins.)

Bøur: Gutte Guttesen, Olaf Jacobsen, Jóan H. Joensen, Edvard Jacobsen, Viggo Jacobsen, Jacob Guttesen, * Steingrim Guttesen, Ove Heinesen, Gudrun Joensen.

Dímun: Jacob Olsen, Jens J. Jensen.

Eið: Johannes Mørkøre, R. K. Rasmussen, * Vallborg Johannessen, Margretha Andreassen, Johan Kallsoy, Kristinna Kallsoy, Hallgerð Kallsoy, Martin Kristiansen, Ruth Kruse, Anna Elisabeth Poulsen, Sólveig Jacobsen.

Fámjin: Niels Chr. Lisberg, Poul S. Nielsen.

Fuglafjørður: Alex Sevdal, Poul Nolsøe-Olsen, Sigurd Simonsen, * Herluf Berthelsen, Kristian Haraldsen, Peter Petersen, Aksel Jacobsen, Simon P. Poulsen, y., Hans Pauli Olsen.

Fugloy: Hans Mikael Jacobsen, Óluva Kristiansen, Karolina Mátras, Sigrid Zachariassen, Johanna M. Hansen.

Funningur: Peter Dahl, * Maria Ejde Petersen, Jákup Jóhannesson, P. A. Petersen, Svanhilda Olsen, Sjúrdur Joensen, Funn.firði, Alma Joensen, sstð.

Froðbøur: Karolina Poulsen.

Gásadalur: Johannes Joensen.

Gjógv: * Sofus Debes, Johanna Debes, Peter Pauli Joensen, Sanna Joensen, Daniel Klein, Aksel Sivertsen, Peter Jákup Sivertsen.

Glyvvar og Saltangará: Einar Djurhuus, Inga Djurhuus, Eshern Simonsen, Eliesar Johannessen, Kristian Bjarnadal, Meinhardt Jacobsen, Jóhannes Sólheim, Clement Jacobsen, * Ingeborg Bjarnadal, Maja Jacobsen, Jóhanna R. Jacobsen, Andreas Lamhauge, Joen Jacob Jacobsen, Svanhild Davidsen, Anna Niclasen, Marin Steingrund, Jacobina Tausen.

Göta: J. P. Gregersen, J. E. Gregersen, Sofie J. Gregersen, Jacob Hansen, * Elias Húsgarð, Jacob Simonsen,

Magdalena Thomsen, Th. J. Thomsen, Ole Hans Olsen, Maria Húsgarð, Leon Joensen, Frits Thomsen, Bergfríð Húsgarð, Arnleyg Húsgarð, S. P. úr Konoý, Samuel Hans Hansen, Hanus Hansen, Thomas Jacobsen, Óluva Húsgarð, Jörgen Thomsen, Poul E. Hansen, Halldor úr Konoý, Gunnleyg Gregersen, Hanus Thomsen, Per Húsgarð, Marjun Ólavsdóttir.

Halldorsvík: Daniel Martin^{*}Johannessen * Pól Sjúrdur Johannessen, Gudmund Hansen, Olaf Sv. Petersen, Joen Andreassen, Hans Paulli Joensen, Hans Olsen, Tjørnuvík, Kim Olsen, sstð., Pætur Davidsen, Vík.

Hellurnar: * Marin Johannessen, Louisa Johannessen, Peter F. Johannessen.

Hestur: Rólant Lenvig, Helena Olsen, Zacharias Zachariassen, * Thomas Lenvig, Simona Vang Niclasen.

Hoyvík: Johannes Nolsøe, Johs. Dalsgaard, Elsa Dalsgaard, * Olaf Mohr, Arne Hoydal, Peter Barentsen, Sundi, Dinna Mohr, Hoyv. Jacob Reinert Sundi, Valdemar Dalsgaard, Hoyvík, Per Mohr, Hoyvík, Sigrið av Skarði Joensen, Sanna Dalsgaard.

Húsar og Syðradalur: Jógvan Højgaard, Husum.

Húsavík og Dalur: Elinborg Magnussen, Húsav., Marin Johannessen, Dali.

Hvalböur og Sandvík: Maja Olsen, Sandvík, Tunnas Jacobsen, sstð., Daniel Petur Næs, Hvalbæ, * Sophus Pedersen, Sandvík, Jutta Næs, Hvalbæ, Peter Jacobsen, sstð., Hjalti Næs, Nesi, sstð.

Hvalvík og Saxun: J. H. Højsted, Samson Jacobsen, Streymnesi, Magnus Joensen, Hv., * Hanus Joensen, sstð., Jóhanna Andreassen, Nesvík, Peter Hentse Simonsen, Saxun, Hans Jacob Joensen, Hósvík, Óli Dahl Olsen, Saxun, Johannes Jacobsen, Hvalvík, Hans David Jacobsen, Saxun.

Hvannasund og Norðdepli: Gunhild S. Olsen, N.depli, Nicolai Nysted, Anna Nysted, Hvannas.

Kaldbak: * Poul Wang, Malvina Clementsen, Groth Nolsøe, Ebba Wang.

Kirkjuböur: * Karen Samuelson, Páll Patursson, Sjúrdur Patursson, Jóannes Patursson, Gazet Patursson, Poul Patursson, Samuel E. Patursson, Ninna Andreassen, Hildibjört Patursson.

Klakksvík: Hans Biskupstøð, A. Emmiberg, Daniella F. Hansen, Hanna W. Jacobsen, Kath. M. Jacobsen, Magnisa Jacobsen, Hans Jensen, Joen Joensen, Segl, Kristoffer Joensen, M. P. Justesen, Rachel Justesen, Andrea Kallsoy, J. P. Klakksstein, Frida Petersen, Johan Rasmussen, Else B. Sólstein, * Einar Waag, Anna M. Waag, Hans Waag,

M. Winther, Theodora Winther, Debes Mortensen, Hans Erik Olsen, Samuel Petersen, Josefina Poulsen, Simon Poulsen, Erik Hansen, Jógvan Joensen, Trinemia Joensen, Hans W. Jacobsen, Jacob Paulli Vágsheyg, Poul Olsen, Mathea Olsen, Erling Högnesen, Ida Purkhús, Anna Olsen, Jógvan A. Rasmussen, Jógvan Jacobsen, Gunnar Kallsberg, N. J. Rasmussen, Rudolf Joensen, Anna Malena Hansen, Hans Waag-Jacobsen, Ingibjörg Mörköre, S. P. Zachariasen, Johan E. Jacobsen, Simon Andreassen, Kristoffer Jacobsen, Elieser Joensen, Óli Gaard, Lena Gaard, Jens Sofus Isaksen, David Joensen, Óli Joensen, Andreas Thomsen, Ebba Thomsen, Sigrid Andreassen, Jóhannes úr Hvalvík, Hjörleif W. Högnesen, Anna Isaksen, Jógvan Isaksen, Kristoffer Jensen, Jonhardt Larsen, Axel Leifstein, Peter Joensen, Oliver Thomsen, Johs. Gaard, Georg Joensen, Jastrid Jacobsen, Johs. Larsen, Erik Mörköre, J. P. Bjartalíð, Bernhard Petersen, Mikkjal Tummasson, Urbanus Olsen, Erik Nielsen, Apolonia Kastalag, Hans David Petersen.

Kollafjörður: Vilhelmina Johansen, Signabö, Johan C. Johansen, sstð., * Jens Chr. Djurhuus, Tinggardinum, Gynvör Samuelsen, Johannes S. Dam, Karolina Djurhuus, Nelly Debes, Chr. A. F. Geyti, Anna K. Olsen, Poul T. Samuelsen, Hans E. Johansen, Signabö, Poul N. Johansen, sstð., Johannes Debes, Thomas Poulsen y., Niels Paulli Djurholm, Otto Jensen, Martin Joensen, Menning Geyti, Hjarlgrimur Geyti, Jógvan Johansen, Signabö, Daniel P. S. Joensen, Napoleon Joensen, Lilian Samuelsen, Jacob Petersen, Signabö, Herólvur Geyti, Napoleon Debes, Ása Djurhuus.

Kunoy og Haraldssund: Sofía Malena Joensen, Anna K. Gilstein, Steffan Kunoy, * J. S. Olsen, Sigga Malena Poulsen, Andreas Seyðberg, Esbern Sørensen, Ásla Poulsen, Haraldssund, Sunneva Johannessen, Susanna M. Jacobsen, Hemming Syderbö, Kunoy.

Kvívík: Joen Jensen, * Elin S. Jacobsen, Kristian R. Joensen, Niels Jacobsen, Katrina Davidsen, Jörgen Danielsen, Jacobina Magnussen, Chr. C. F. Danielsen, Hanna Danielsen, Torstein Grækarisson Madsen, Gunhild Grækarisdóttir Joensen, Dánial Barentsen, Hans Iversen, Jacob Jensen, Zachtilda Jensen, Tóra Joensen, Óli Jacobsen, Marianna Danielsen.

Lambi: Klæmint Weihe, Simon A. Lamhauge.

Leirvík: Sofus Joensen, Hjalmar Joensen, A. S. Joensen, * Peter Mikkelsen, Dany Hansen, Kristianna Øregaard, Ditlev Olsen, Thea Hansen.

Leynar og Stykkið: Magnus Magnussen, Marin Kimm, Georg Hansen, Sjúrdur Magnussen, Zachtilda Johannessen, Eyólvur Kristiansen, Zacharias Kristiansen.

Miðvágur: Heini Joensen, Heini Rasmussen, * D. P. Niclasen, Jógvan á Ryggi, Valborg Joensen, Bodil Ellefsen, Hans Kristoffer Joensen.

Mikladalur og Trøllanes: Marius Johannessen, Anna E. Poulsen, Johanna M. Ø. Olsen, * J. A. Sørensen, Anna S. Joensen, Trøllanesi, Absalon Østerø, sstð., Liggjas Eliassen, Mikladali, Ole Volles, Trøllanesi.

Mykines: Sverri Joensen.

Nesvík: J. P. Simonsen.

Nolsoy: Jens Hansen, * Simon Simonsen, Maria Skylv Hansen, Susanna Maria Jacobsen, Ásla Thomsen, Hjalgrim Jacobsen, Marjun Thomsen, Jens Paulli Hansen, Borðini.

Norðridalur: * Thomas Reinert, Óli Reinert, Viggo Lützen, Lütje Lützen.

Norðskáli: * Aksel Petersen, Hanna Petersen, Maria Hansen, Oyri, Erika Petersen, Oyri, Jóhan Peter Petersen, N-skála, Randi Joensen, Oyrarbakka.

Oyndarfjørður: Aðalbjørg Ejdesgaard, Hans M. Ejdesgaard, * Astrid Houmann, Elisabeth Gardshorn, Elduvík, Lena Johannessen, Oyndarfirði, Martin Klein, sstð., Anna Thomsen, Sverri Ejdesgaard, Apolonia Johannessen.

Porkeri: J. H. Danbjørg.

Sandavágur: Edvard Heinesen, Jensina Johannessen, Maria á Lofti, Zacharias á Lofti, Joen Jacob í Horni, Jens Paulli Joensen, * Poul Joensen, Edith á Steig, Emil Petersen, Daniel Olsen, Joen J. Simonsen, Borghild Petersen, Hjalmar Nielsen, Jeser Hansen, Kristian Joen-Jacobsen, Sunneva Jacobsen, Niels Marius Petersen.

Sandur: Niels Hentze, * Haakon Dam, Chr. Clementsen, Morten Mikkelsen, J. Winther, Axel Mohr, Johan Sandoy, Johan Peter Hentze, Jógvan Joensen, Niels Chr. Winther, Mikkjal Viderø, Marianna Hjalt, Sjúrdur Hentze, J. K. Joensen, Joen Ludvig Joensen, Svanhilda Winther, Ragnhild Winther, Eyðun Winther, Eivind Durhuus, Magnus Johannessen, Hanus Johannessen, Niels Christoffer Mohr, Sunneva Winther, Sigvald Djurhuus, Kristina Djurhuus, Joen Peter Hentze, Hans Vilhelm Joensen, Olga Clementsen, P. H. Blicher-Winther, Mads Andreas Winther, Jón Henriksen, Kristianna Koytu, Hilda Sandoy, Sanna Hentze, Daniel Hoydal, Anna Margretha Petersen, Kristianna Hentze, Mads Henrik Madsen, Svava Davidsen, Gunvør Mohr, Jógvan Johannessen, Kjartan Hentze, Magnus Vatnsdal, Dánjal Madsen.

Skálavík: A. W. Dalsgaard, Hans Dalsgaard, Viggo Dalsgaard, Leivur W. Mortensen, *Pætur Trondarson, Peter Simonsen, Herdis Lydersen, Anna Rannvá Johannessen, Kirsten Dalsgaard, Gunhild Poulsen.

Skáli: Oluf Rasmussen, Marianne Johannessen, * Johan Johannessen, Edvin Jacobsen, Hanna Weihe.

Slættanes: * Ingibjörg Jacobsen, Selma Jacobsen.

Selatræ: * Lassen Weihe.

Skopun: Susanna K. Hansen, Andrea Løwe, Gregor Hentze, Elisabeth Hentze, J. H. Poulsen, * Niels Winther Poulsen, Sofía Hentze, Jákup Poulsen, Klæmint Poulsen, y., Lindberg Jacobsen, Susanna K. Joensen, Jacobina Joensen, Kristina Johannessen, Tróndur Jacobsen, Jens M. Poulsen, Thomas Juul Thomsen, Klæmint Poulsen, eldri, Tórolvur Poulsen, Anna Petersen.

Sunnbøur: * Søren Vestergaard.

Svínoy: Heini A. Justinussen, * Joen Justinussen, Anna K. Justinussen, Espulena Olsen, Oliver Olsen.

Sólmundarfjörður: * H. Peter Weihe, Peter Weihe Lamhauge, Hjalgrim Poulsen, Andreas Poulsen, Skipanesi.

Skúvoy: Samuel Joensen, Johan Hentze, Magnus Højgaard, Sigurd Joensen, Kjartan Hentze, * Peter Andreasen, Elisabeth Andreassen.

Strendur: * Óli Frederiksberg, Esbern Frederiksberg, Hjalgrim Poulsen, Odmar Klein Olsen, Ketty Frederiksberg, Sigrid Frederiksberg, Sanna Johansen, Annebeth Johansen, Maja Høj, Elin Maria Poulsen, inn. Glyvur.

Sørvágur: Hjalmar Gásadal, Sigrid Olsen, Thomas J. R. Thomsen, * Jógvan í Nýggjustovu, Edvard Olsen, Arnhold Jacobsen, Ninna Niclasen, Betty Lauritsen, Kaj Johansen, Pouli Jacobsen, Hugo Haraldsen, Elisabeth Danielsen, Jeffri Henriksen, Kjartan Johansen, Jákup í Jákupstovu, Ingemann Johansen, Vilborg Olsen, Mathilda Samuelsen, Napoleon Petersen, Anna Petersen.

Tórshavn: Jens Paulli í Dali, Helena Bærentsen, Maria Dahl, Anna M. Dalsgaard, * Clement Dalsgaard, Eyvind Dalsgaard, Hans Andr. Djurhuus, Petra Djurhuus, Chr. Haraldsen, Poul Isaksen, Hans Poulsen, Trappug., Jacob Kjeld, Lena Kristiansen, Ole Jacob Kristiansen, Anna Lambaa, Johannes Lambaa, Knút Lambaa, Petra Toftum, Richard Long, Ingeborg Lützen, Edvard Mitens, Carl Nolsøe, Ólavur Rasmussen, Poul Petersen, Rasmus Rasmussen, B. A. Samuelsen, Jens Simonsen, Bergliot av Skarði, Sanna av Skarði, Sigfrid Skaale, Vilmund S. Poulsen, Louis Zachariassen, Hans J. Jacobsen, Varða, Kath. Jacobsen, Óla Chr. Skála, Tórbjörn Zachariassen,

Zach. Sørensen, Poula Sørensen, Johanna M. Skála, Ole Jacob Jensen, Meinhardt Lamhauge, Ingvard Jacobsen, Jákup Jacobsen, Johannes Samuelsen, Ninna Zachariassen, Anna Jensen, Malla Samuelsen, Josefina Simonsen, Jóhannes av Skárði, Agnes Jacobsen, Juul Poulsen, Hjördís Elinborg Poulsen, Esbern Zachariassen, Oskar Hermansen, Gunnar Samuelsen, Eva Samuelsen, Andreas Samuelsen, Poul E. Petersen, Elinborg Petersen, John Vágseid, Joen Rasmussen, Betty Rasmussen, John Vágseid, Hjalmar Joensen, Brynhild á Heygum Joensen, Tórir Axalson Dalsgaard, Mouritz Mohr, Johannes Johannessen, Rættará, Katrína Mortensen, Argir, Hanus við Høgadalsá, Christoffer Lützen, Mia Lützen, Johan Hendrik Egholm, Kathrina Klementsén, Jóannes Rasmussen, Hanna við Høgadalsá, Asla Pólsdóttir Joensen, Simonica Zachariassen, Andrea Arting, Kartni Winther, William Christiansen, Sára Jacobsen, Kristian Jensen, Johanna Jensen, Jákup av Skarði, Margretha av Skarði, Tórdís av Skarði, Anna Rasmussen, Poulina av Skarði, M. Dánialson av Ryggi, Jacobina Dánialson av Ryggi, Andrass Jensen, Erlendur Patursson, Thurid Jacobsen, Asloug Mørk Thomsen, Heini á Trøðni, Arnold Øster.

Tvøroyri: Jacob Olsen, Poul Øster, Jacob Baia, Jens Dam, *P. M. Dam, Sofus Dimon, D. J. Enni, Peter Hentze, Thorvald Joensen, Th. M. Ström, Anna Jensen, Hjalgrim á Heygum, Margit Mortensen, Martin Joensen.

Tóftir og Nes: *Johan Lamhauge, Hans Andreas Dahl, Jacob Paulli Hansen, Nesi, Daniel Eli Højgaard.*

Vágur: Leivur Hjelm, Sunneva Mortensen, Peter Nolsøe, Hans J. Hjelm, Lødhamri, Elsa Müller, Johan O. Djurhuus, William Smith, Samuel Johansen, Johan Dahl, *Joen Paulli Thomassen, Jacob Paulli Beder, Ole Horn, Elisabeth Mortensen, Johan Nolsøe, y., Jens Chr. Müller, Axel Johansen, Ansgar Niclasen, Peter Nolsøe, y., Olaf Krossteig, Betty Johansen, Andreas Djurhuus, Finnur Johansen, Richard Jensen, Edmund Petersen.*

Velbastaður: Jóannes Danielsen, Marin Katrína Frýdal, Dion Dalsgaard, Jóannis Poulsen, Elsa Danielsen, Olivar Niclasen, Olina Niclasen, *Hans Peter Brekkstein, Astrid Poulsen, Borghild Poulsen.

Vestmanna: *Gunnar Dahl-Olsen, M. Mørk, C. Hansen, Frederik Bláhamar, Eyolfur á Heygum, Hans Durhuus, Joen Johannessen, Arni Petersen, Oliver Petersen, A. Haraldsen, Otto Jacobsen, Sigga Jacobsen, Petur á Heygum, Edmund Klein, Johannes Nicolajsen, J. P. Zachariassen, Magnus Olsen, Ejnar Dahl, Maria Olsen,

Hans Johannessen, Albin Simonsen, Hallgerð Didriksen, Olga Petersen, Ludvig Haraldsen, Arngrímur Johannessen, Sverre Petersen, Vilhelm Villhelmsen, D. P. Olsen, Niels W. Olsen, Grethe Olsen.

Vidareid: Anna Fuglø, Elias Matras, Johannes K. Viderø, *Jacob Johannes Matras, Søren Sørensen, Niels P. Michelsen, Magnus Mikkelsen, Jógvan Heinesen, Lena Absalonsen, Albert Matras, Jógvan Absalonsen, Óli Dahl, Ella Fuglø.

Rituvík: Elly Olsen, Anna Petersen.

Æðuvík: Hansa Lind.

Uttanlanda: Niels Paulli Mohr, Kabelvik, Lofoten, Noreg.

Tróndur Olsen, Under Elmene 10, Københ., Danmark,
Sigga Olsen, — — —

Karen Lage, Farsø, Danmark.

FØROYA FÓLKAHÁSKÚLI

TELEFON 243

Summarskúli fyri gentur
frá 1. mei til ólavsøku.

Vetrarskúli fyri dreingir
frá 1. oktbr. til 1. mars.

Ólavsøkufundurin

Ólavsøkuaftan hevur Føroya
Fólkaháskúlafelag almennan
fund á skúlanum, og aftaná
almenna fundin verður van-
ligur ársaðalfundur felagsins.

STJÓRNIN